

КОТЕШКАТА КОЖА

Превод от английски: Емилия Николова, —

chitanka.info

Имало едно време един почтен човек, който притежавал тучни земи и красиви къщи и затова много искал да си има син, който да наследи имота му. Ето защо, когато жена му родила дъщеря, макар да била изключително красиво бебе, той не пожелал дори да я погледне, ами извикал:

— Махнете я от очите ми и повече не искам да я виждам.

Пораснала тя и станала красива девойка. Баща ѝ обаче никога не я поглеждал, докато не станала на петнайсет години, на възраст да се омъжи.

Тогава той рекъл грубо:

— Ще се омъжи за първия, който дойде да я поиска.

Когато това се разчуло, кой мислите, че дошъл най-напред? Ами, един зъл и противен старец. Тъй като не знаела как да постъпи, девойката отишла при птичарката и ѝ поискала съвет. А тя я научила:

— Кажи, че няма да се омъжиш за него, докато не ти направят рокля от плат, изтъкан със сребърни нишки.

Приготвили ѝ дреха от сребърен плат, но въпреки това тя пак не пожелала да се омъжи за стареца, а отново отишла при птичарката, която я посъветвала:

— Кажи, че няма да се омъжиш за него, докато не получиш рокля от ковано злато.

Направили и рокля от ковано злато, но тя пак отказала да се омъжи за стареца, ами отново отишла при птичарката.

— Кажи — рекла ѝ тя, — че няма да се омъжиш за него, ако не ти направят рокля, изработена от перата на всички птички под небето.

И така изпратили един мъж с чувал, пълен с грахови зърна и мъжът извикал към всички птици под небето:

— Нека всяка птичка да си вземе по едно грахово зърно, а в замяна на това да остави по едно перо.

Клъвнала си всяка птичка по едно грахово зърно и пуснала по едно перо. Събрали всички пера, направили рокля от тях и ѝ я дали. Но девойката отново отказала да се омъжи за злия и противен старец, а вместо това попитала птичарката какво да стори.

— Кажи, че първо искаш рокля от котешка кожа — посъветвала я тя.

Направили ѝ рокля от котешка кожа. Облякла я тя, завързала другите рокли в едно вързопче и през нощта избягала в гората.

Вървяла, вървяла, а на края на гората видяла прекрасен замък. Скрила роклите си под един кристален водопад и отишла пред портите на замъка, за да търси работа. Видяла я господарката на замъка и ѝ рекла:

— За съжаление няма друга работа, освен ако не се съ согласиш да станеш миячка на съдове в кухнята.

Нямало какво да прави и тя се съгласила, а като отишла в кухнята, заради роклята ѝ слугите я нарекли Котешката кожа. Готвачката се оказала много зла жена — отнасяла се жестоко с нея и непрестанно я тормозела.

Скоро след като Котешката кожа започнала работа, младият господар на замъка се върнал у дома и в чест на неговото завръщане организирали грандиозен бал. Когато слугите заговорили за това помежду си, Котешката кожа помолила:

— Скъпа госпожо готвачке, позволи ми да отида на бала.

— Какво! Ах ти, нахалнице такава — извикала готвачката, — как смееш да си помислиш дори, че е възможно да се появиш сред изисканите лордове и дами с отворителната си котешка кожа. Ще бъдеш чудесна картинка, няма що! — и при тези думи тя грабнала един леген с вода и го плиснала в лицето на Котешката кожа. Но девойката само тръснала глава и не казала нищо.

Като настъпил денят на бала, Котешката кожа излязла тайно от къщата и отишла в началото на гората там, където била скрила роклите си. Изкъпала се в кристалния водопад, облякла сребрилата рокля и с бързи стъпки се отпредила за бала. Щом влязла, всички били пленени от красотата и грацията ѝ, а младият лорд се влюбил в нея до уши в мига, в който я зърнал. Поканил я да танцува с него първия танц, но след това цялата вечер не се отделил от нея.

Когато балът привършвал, младият лорд настоял:

— Умолявам те, прекрасна девойко, кажи ми къде живееш?

Котешката кожа направила реверанс и отвърнала:

Господарю любезни, аз съм тук непозната, но живея наблизо, край „Легена с водата“.

После побягнала от замъка, облякла отново котешката си роба, промъкнала се в кухнята, а готвачката дори не разбрала, че е отсъствала.

Още на другия ден младият лорд отишъл да потърси „Легена с водата“, но не успял да го намери. Върнал се при майка си, господарката на замъка, и заявил, че ще се ожени единствено за девойката със сребърната рокля и никоя друга, и няма да си намери място, докато не я открие. Ето защо, скоро организирали нов бал — надявали се, че красивата девойка отново ще се появи.

Котешката кожа рекла на готвачката:

— Как бих искала да отида!

При тези думи готвачката изкрещяла гневно:

— Какво? Ти ли, ти ли, мръсна дръзка нахалнице! Как ли ще изглеждаш сред изисканите лордове и дами!

След това замахнала с един черпак и го строшила в гърба на Котешката кожа. Девойката само поклатила глава и избягала в гората, където първо се изкъпала, а после облякла роклята си от ковано злато и се запътила към балната зала.

Щом влязла в залата, всички погледи се устремили към нея, а младият лорд веднага я разпознал като девойката от „Легена с водата“, поканил я за първия танц, но не се разделил с нея и до последния. Когато започнал последния танц, той отново я попитал къде живее. Но всичко, което Котешката кожа му казала било:

Господарю любезни, тук не знаят за мен, но живея наблизко, край „Черпака строшен“.

И след тези думи направила реверанс и побягнала от бала с дългата си златна роба, навлякла отново котешката кожа и се върнала в кухнята, без готвачката да разбере.

На другия ден, когато младият лорд не могъл да намери знакът на „Строшения черпак“, той помолил майка си да даде още един тържествен бал, за да види отново красивата девойка.

— О, как бих искала да присъствам на бала — въздъхнала Котешката кожа.

При тези думи готвачката извикала:

— Там само за тебе питат! — и счупила цедката в главата ѝ. Котешката кожа само поклатила тъжно глава, а после отишла в гората. Изкъпала се в кристалния извор и облякла роклята с птичи пера, и така тръгнала за бала.

Когато влязла, всички били изумени от красотата на лицето ѝ, а фигурата ѝ, облечена в богатата и разкошна премяна, била направо

прекрасна. Младият лорд веднага познал красивата си любима и цялата вечер танцувал единствено с нея. Когато балът свършил, той настойчиво я замолил да му каже къде живее, но всичко, което получил било:

Господарю любезни, аз съм ваша съседка и живея наблизо, край „Строшената цедка“.

След тези думи тя направила реверанс и побягнала към гората. Но този път младият лорд я последвал и видял как сменила прекрасната си рокля с пера, с роклята от котешка кожа. Разбрал той тогава, че това е неговата лична миячка на съдове.

На другия ден отишъл при майка си и ѝ казал, че иска да се ожени за миячката на съдове, Котешката кожа.

— За нищо на света! — извикала господарката на замъка. — Докато съм жива, това няма да стане.

Младият лорд така силно страдал, че се разболял тежко. Лекарят се опитал да го излекува, но той приемал лекарства единствено от ръцете на Котешката кожа. Накрая лекарят отишъл при майка му и рекъл, че синът ѝ скоро ще умре, ако тя не се съгласи на женитбата с Котешката кожа. И така тя трябвало да се предаде. Повикала Котешката кожа при себе си, а пък тя облякла роклята си от ковано злато, преди да се появи пред господарката на замъка. Майката, покорена от красотата ѝ, била много щастлива да ожени сина си за толкова прекрасна девойка.

Оженили се те, а след известно време им се родил син. Детето растяло и станало красиво момченце. Един ден, когато било на четири години, на вратата се появила някаква просякиня. Лейди Котешка кожа дала пари на малкия лорд и му поръчала да ги занесе на просякинята. Отишъл той и постъпил според заръката на майка си. Сложил парите в ръката на невръстното дете, а то се навело и целунало малкия лорд.

Злата стара готвачка (която продължила да работи там, тъй като Котешката кожа имала добро сърце) видяла това и подхвърлила:

— Гледай само как малките просяци ги тегли един към друг!

Това наранило дълбоко Котешката кожа и тя отишла при съпруга си, младия лорд. Разказала му всичко за баща си, а после го замолила да отидат и разберат какво е станало с родителите ѝ. Потеглили те с голямата карета на лорда, прекосили гората и стигнали до къщата на баща ѝ. Отседнали в една странноприемница наблизо и Котешката

кожа останала там, а съпругът ѝ отишъл да провери дали баща ѝ ще я признае за своя дъщеря.

Баща ѝ нямал други деца, а майка ѝ се била споминала. Останал напълно сам в света, той бил паднал духом и се чувствал много нещастен. Когато младият лорд влязъл, той едва вдигнал очи, толкова бил сломен. Тогава съпругът на Котешката кожа притеглил един стол до него и го попитал:

— Бъдете добър, господине, и ми кажете, няха ли вие една дъщеря, която не искате да виждате и да приемете като своя?

А сломеният мъж отвърнал през сълзи:

— Вярно е. Аз съм един коравосърдечен грешник. Но съм готов да дам всичко, което имам, стига само да мога да я видя поне веднъж, преди да умра.

Тогава младият лорд му разказал какво се е случило с Котешката кожа, и го завел в странноприемницата, а после отвел тъста си в своя замък и там всички живели щастливо чак до дълбоки старини.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.